

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕRNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τότε οἱ συναδελφοὶ αὐτοῦ, ἐκπλαγέντες, ὤρμησαν πρὸς τὴν θύραν, ὅπως ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ὁδόν.

— Σιγά, σιγά, κύριοί μου, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, ἀνάχαίτισας αὐτοὺς, ὁ ἄθλιος αὐτὸς συναδελφός σας μ' ἐγνώρισε... πιθανὸν νὰ μὲ γνωρίζετε καὶ σεῖς... καὶ δὲν συμφέρει... λοιπὸν πρέπει νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ σεῖς... Ζεβάν, λάβε διὰ λογαριασμὸν σου αὐτὸν ἐδῶ τὸν βλάκα!... ἐγὼ κρατῶ ἐκεῖνον!... Τώρα δὲν ἔχετε νὰ παραπονεθῆτε διὰ τίποτε, κακούργοι! Θὰ σας δώσωμεν τὴν ἀφῆσιν τῶν ἀμαρτιῶν... μάχαιραν δώσης...

Καί, μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας, ἀμφότεροι, ὁ τε Μαλκράφτ καὶ ὁ Ζεβάν, διεπέρασαν τὰ ξίφη των εἰς τὰ στήθη τῶν κακούργων ἐκεῖνων.

— Κύνταξε, Ζεβάν! εἶπεν ἀταράχως ὁ Μαλκράφτ, σπογγίζων τὸ ξίφος του εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν φονευθέντων, κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ ἔκοθε τὸ ξίφος μου... εἶχε τόσα χρόνια!...

Ἄλλ' ὁ Ζεβάν δὲν ἤκουεν αὐτόν· ἦτο πλησίον τοῦ Ὀλιβιέρου, τοῦ ὁποῦ οἱ πυρετὸς ἠῤῥαζεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

— Ὀλιβιέρ!... Ὀλιβιέρ! ἔλεγε μετὰ λυγμῶν ὁ ποιητής, δὲν μ' ἀκούς;... Κύνταξέ με!... εἰμ' ἐγὼ!... ὁ Ζεβάν... Δὲν ἔχεις τίποτε!... Ἐσώθης!... ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἴδε καὶ τὸν φίλον μας Μαλκράφτ, ὁ ὁποῖος εἶν' ἐδῶ... πλησίον σου!... Εὐχαρίστησέ τον καὶ σύ... τὸ ἀξίζει... εἶνε γενναῖος φίλος...

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠνέφξε μετὰ κόπου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν μοναχόν... Ὁ ἀτυχὴς νέος διέστειλε τὰ χεῖλη του πρὸς στιγμήν, ὥς εἰ θέλων νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτόν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καί, ἐπανακλείσας τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ στήθη του.

— ὦ! Μαλκράφτ, δυστυχία μου! θ' ἀποθάνῃ!... ἐφώνησεν ἀπελπισ ὁ ποιητής.

— Πρῶτον πρέπει νὰ ἴδωμεν τί ἔχει, εἶπεν ὁ μοναχός.

Καί, ψηλαφήσας αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ σῶμα μετὰ ἐπιδειξιότητος χειρουργοῦ:

— Δὲν ἔχει τίποτε, εἶπε... μόνον ὁ βραχίονας του εἶνε τρυπημένος...

Εἶτα δέ, ἐκδύσας αὐτόν:

— Διαβόλε! εἶπεν, ἔτρεξε πολὺ αἷμα, τοῦτο εἶνε συζυγόν.

Τότε δέ, παραμερίσας μετὰ προσοχῆς τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ, ἔκλινε πρὸς τὸ στήθος τοῦ νέου, ὅπως βεβαιωθῇ ἂν ἔπαλλεν ἐκεῖ ἡ καρδιά του, ἐνῶ ὁ Ζεβάν ἔτρεμεν ὁλος, παρατηρῶν πάσας τὰς κινήσεις τοῦ μοναχοῦ.

Αἰφνης ἑλαφρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ Ὀλιβιέρου.

— Ὀλιβιέρ μου! ἀνέκραξε πλήρης χαρᾶς ὁ Ζεβάν.

— Ἴδου! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, δὲν ἔχει τίποτε... εἰμαι βέβαιος... τὸ αἷμα τὸν ἐξησθένισε. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε καλὰ.

— Εἰσαι βέβαιος; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ Ζεβάν.

— Διαβόλε! ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω.

— Ἀχ! Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπεν ὁ ἀτυχὴς ποιητής, πνιγόμενος εἰς τὰ δάκρυα.

— Τώρα, Ζεβάν, νὰ καθήσῃς· σὺ ἐδῶ. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ φέρω ὀλίγον νερόν καθάρν. Θὰ τον ὠφελήσῃ πολὺ...

Καὶ ἐξῆλθε, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸ κράνος ἐνὸς τῶν φονευθέντων.

— Ἀλήθεια! εἶπε, τί νὰ γίνεταί ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρ' ὀλίγον ἐφονεύομεν εἰς τὸν δρόμον. Ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ὁ ἀρχηγός των.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν Γραβίλλην, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σχεδὸν ἀναίσθητος.

— Ὁ Γραβίλλης!... ἀνέκραξεν, ὁ Γραβίλλης ἐδῶ!... αὐτός... Ἴδου πῶς ἐξηγούνται τὰ πάντα... Καὶ πάλιν ὁ δάκτυλος τῆς Ἰσαβέλλας ὑπάρχει εἰς ὅλα αὐτά... Καλὰ, καλὰ...

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ποταμόν.

Ὅτ' ἐπανῆλθεν, ὁ Ζεβάν ἐκράτει τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβιέρου.

Ὁ μοναχὸς ἐπλυνεν ἐπιμελῶς τὴν πληγὴν τοῦ νέου, ὅστις ὡς ἐκ τούτου, ἤρξατο ἀνακτῶν τὰς δυνάμεις του.

— Ζεβάν!.. Μαλκράφτ!.. φίλοι μου!.. ἐψιθύρουν.

— Ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρ! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ ὀμιλήσῃς καθόλου. Εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εὕρισκεςσι, ἡ σιωπὴ εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακον.

Καί, στραφείς πρὸς τὸν Ζεβάν:

— Πρέπει ἄνευ ἀναβολῆς, ἐξηκολούθησε νὰ τον μεταφέρωμεν εἰς Λανζαί.

— Βεβαιότατα, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν· ἀλλὰ πῶς; Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν φορτηγὸς τις ἄμαξα διήρχετο τὴν ὁδόν, ὀδηγουμένη ὑπὸ τινος χωρικοῦ καὶ μεταφέρουσα ὄσπρια εἰς Τουραίνην.

Ὁ Μαλκράφτ παρετήρησεν αὐτήν.

— Ἐ! κουμπάρε!... ἐφώνησε πρὸς τὸν χωρικόν.

Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε πᾶραυτα.

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς μίαν λίραν; εἶπεν εἰς τὸν χωρικόν ὁ μοναχός.

— Διὰ τί ὄχι; Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ βαλῇς ἐπάνω εἰς τ' ἄμαξί σου ἕνα πληγωμένον καὶ νὰ τον μεταφέρῃς μαζὴ μετ' ἡμᾶς εἰς Λανζαί.

— Εὐχαρίστως.

— Τότε κάμε γρήγορα... καὶ ἔλα νὰ μας βοηθήσῃς καὶ σύ.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ Ὀλιβιέρος ἐτοποθετήθη, ὅσον οἶόν τε κάλλιον, ἐπὶ τῆς ἄμαξης τοῦ χωρικοῦ καὶ ἡ μικρὰ συνοδίᾳ διηυθύνθη εἰς Λανζαί.

ΛΔ'

Ὅπου ἐπανευρίσκειν τὴν Ζολάνδην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῶν τελευταίων γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω διηγήθημεν, ὁ Νασίμ, πρὶν ἢ φθάσῃ μετὰ τῆς συνοδίᾳς του εἰς Τουραίνην, κατεσκήνωσεν εἰς τὰ δάση τοῦ ἀγίου Ἀβερτίνου.

Χάρις εἰς τὸ ποτόν, ὅπερ ἡ γραῖα Μίρσκα, ἀκολουθοῦσα τὰς ὁδηγίας τοῦ υἱοῦ τῆς, παρεσκεύασε διὰ τὴν Ζολάνδην, καὶ τὸ ὅποῖον καθ' ἐκάστην ἐδίδεν αὐτῇ, ἀναμιγνύουσα αὐτὸ μετὰ τοῦ ὕδατος, ἡ δυστυχὴς νέα εὕρισκετο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν.

Διάγουσα, κατὰ τὸ φαινόμενον, βίον ἡρεμον καὶ τακτικόν, θλιβερῶς δὲ μεσιδῶσα εἰς πᾶσαν ἀπευθυνομένην αὐτῇ λέξιν· μὴ διατηρήσασα, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, οὐδεμίαν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος, ἤρεσκετο εἰς τὸ παρόν, χωρὶς νὰ φροντίζῃ διὰ τὸ μέλλον.

Ἐν τῇ προσώπῳ τῆς οὐδὲν ἔχνος ἐφαίνετο τῆς διανοητικῆς ταύτης παραλυσίας.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ Νασίμ ὑπῆρξε νὰ ἐνδύσῃ τὴν Ζολάνδην διὰ πλουσίων φορεμάτων τῆς φυλῆς του καὶ νὰ διαθέσῃ δι' αὐτὴν καὶ μόνην μίαν σκηνὴν καὶ δύο γυναῖκας ἵνα τὴν ὑπηρετῶσιν.

Ὁ Νασίμ ἐπεσκέπτετο αὐτὴν συνεχῶς.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας ἠσθάνετο αὐξανόμενον τὸ πρὸς τὴν δυστυχὴ νέαν πάθος του καὶ προσεπάθει διὰ παντός τρόπου νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτήν.

Ὡμίλει πρὸς αὐτὴν ἡδέως καὶ περιπαθῶς, ἐθεώρει δὲ αὐτὴν μετὰ βλέμματος πλήρους τρυφερότητος καὶ πάθους.

Οἱ συμπαθεῖς αὐτοῦ λόγοι, ἡ ἀγρία καλλονὴ του, τὸ θέλητρον τοῦ βλέμματός του καὶ τοῦ προσώπου του καθόλου, βεβαίως θὰ συνεκινούν πᾶσαν γυναῖκα μέχρι τῶν μυχιαιτάτων ἀποκρύφων τῆς καρδίας τῆς. Ἄλλ' ἡ Ζολάνδη ἦτο ὥς εἰ σκιά ἐξεληθοῦσα ἐκ τοῦ τάφου.

Ἦκουεν αὐτόν ὀμιλοῦντα ἄλλοφρονούσα καὶ ἀπῆντα εἰς τοὺς λόγους του διὰ φράσεων ἀκατανόητων.

Τοῦτο μεγάλως ἐξηρέθιζε τὸν Νασίμ. Ἄλλ' ἀπέκρουπε τὴν ὀργὴν του μετὰ βεβαιῆς ὑποκρίσεως, εὐελπιζόμενος ὅτι θάττον ἢ βραδίον, εἴτε ἐξ ἀμοιβαίου ἔρωτος, εἴτε ἐξ ἀνάγκης, ἡ νέα αὐτὴ θὰ περιήρχετο εἰς τὰς χεῖράς του.

Καίτοι δὲ αἱ ιδέαι αὐταὶ ἀπησχόλουν μεγάλως τὸν νοῦν του, οὐχ ἦττον ὁ Νασίμ οὐδέποτε, κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐπελάθετο τῶν συμφερόντων τῶν ὑπηκόων του.

Ὅπου καθ' ὁδὸν ἀπῆντων μέγαρόν τι, ἐκεῖ ἐσταμάτων.

Καὶ οἱ μὲν Βοεμοὶ προέβλεγον τὴν τύχην εἰς τοὺς κυρίους τῶν καθ' ὁδὸν ἀπαντωμένων μεγάρων, ὁ δὲ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἐχόρευε μετὰ θαυμασίας χάριτος τοὺς γραφικὸς τῆς Βοεμίας χορούς.

Πάντα ταῦτα παρεῖχον εἰς αὐτοὺς οὐκ ὀλίγα κέρδη· πολλῶν δὲ μάλλον, καθόσον ἡ

ἐν Τουραίνῃ διαμονὴ τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας εἶχε προσελκύσει ἐν τῇ πόλει καὶ τοὺς περίεξ αὐτῆς ἱκανὸν ἀριθμὸν ἐγγενῶν ἱπποτῶν.

Ἡ Ζολάνδη ἐλάμβανε μέρος εἰς τοὺς ἀλλοκότους τούτους χορούς. Ἡ Μίρσκα καὶ ὁ Νασίμ ἐδίδαξαν αὐτὴν βοσκικά τινα ἄσματα, ἅτινα αὕτη ἐπανελάμβανε, χωρὶς νὰ ἐννοῇ αὐτά, μετὰ φωνῆς ἡδείας καὶ μονοτόνου καταθελογούσης τοὺς ἀκροατάς της.

Ἐν τούτοις ὁ Νασίμ, συνειδὼς ὅτι αἱ πρὸς τὴν Ζολάνδην περιποιήσεις του δὲν ἐπέφερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, ἤρξατο ν' ἀπελπίζηται καὶ νὰ αἰσθάνηται τετρωμένην τὴν φιλοτιμίαν του.

Ἦτο νέος, ὠραίος, πλούσιος, ἰσχυρὸς, σχεδὸν βασιλεύς, καὶ ἐπεθύμει μὲ πᾶσαν θυσιάν νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς ἐκ τῆς μετὰ τῆς Ζολάνδης πάλης του.

Ὅθεν ἐδιπλασίασε τοὺς ἀγῶνάς του.

Ἄλλ' οὐδὲν καὶ πάλιν κατάρθωσεν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

II'

Τὴν ἐπιούσαν ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα περιεφύετο καθαρίζουσα καὶ τακτοποιοῦσα τὰ ἐν αὐτῷ ἐπιπλα, ὅτε ἰσχυρὸς κρότος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, διασείσας ἅπασαν τὴν οἰκίαν.

— Θεέ μου! τί τρέχει; Τρέξε νὰ ἰδῇς, Ἰωάννα.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε πᾶραυτα, φέρουσα ἐπιστολὴν τινα.

— Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν μοὶ ἔδωσε νὰ σοὺ τὴν δώσω ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κυρίου Βωζαίν. Ἐβιάζετο, φαίνεται, πολὺ, κυρία, διότι δὲν μὲ ἠρώτησεν, ὡς πάντοτε, διὰ τὴν ὑγίαν σας.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ἀκόμῳς περιτετυλιγμένη, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τῆς γεγραμμένη διὰ μελάνης ἀθλίως καὶ μολίς διακρινομένης.

Ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ ἠνέφξεν αὐτὴν διὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα:

Ἀγαπητὴ μοι κυρία Δ'Ωλνέ,

Σὰς γράφω τὰς γραμμάς ταύτας ἐν βίᾳ, διότι φεύγω τὴν δικαιοσύνην καὶ, ἂν αὕτη δὲν με συλλάβῃ, ἐντὸς ολίγου ἐγκαταλείπω τὸ πατρίον ἔδαφος. Χθὲς τὸ ἔσπρας ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ μὲ προσέβαλεν ἐνώπιον τῆς Ἀντωνέττης. Κατ' ἀρχὰς ἐκράτησα τὴν ἄρῃν μου, διότι ἤλπιζον ὅτι θὰ παρίστατο καταληλυθότερα περιστασις, ὅπως ἱκανοποιηθῶ. Αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ, καθόσον, ἐξεληθὼν πρῶτος ἐκ τῆς οἰκίας σας, συνήντησα αὐτὸν καθ' ὁδὸν καὶ τῷ ἐλητήρια λόγον περὶ τῆς ἀγενοῦς καὶ ἀποτόμου πρὸς ἐμὲ συμπεριφορᾶς του. Εἰς τὴν πρόκλησιν μου ταύτην δὲν ἐδύνατο ν' ἀρνηθῇ καὶ σήμερον τὴν πρωΐαν ἔπασεν θανασίμως πληγωθεὶς. Ἦδὴ μανθάνω ὅτι ἀποθνήσκει. Εἰπέτε, παρακαλῶ, εἰς τὴν Ἀντωνέττην ὅτι, ἂν, ἐναντίον τῶν προαισθησέων μου, ἡγάπα πράγματι αὐτόν, ἔχω πεποιθῆσθαι ὅτι θὰ με συγχωρήσῃ, βασιζόμενος εἰς τὴν εὐκρινὴ καὶ ἀδόλον φιλίαν, ἣτις ἔστω μὲς συνέδεσε. Λυποῦμαι ἀπὸ καρδίας ἐπὶ τῇ πράξει μου ταύτῃ, οὐχὶ ἕνεκα τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, αἵτινες ἐμὲ καὶ μόνον ἐπιβαρύνουσιν· ἀλλ' ἕνεκα τῆς αἰωνίου τύφους τοῦ συνειδότος, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἀπὸ

ρεσα τὴν ὑπαρξιν ἐνὸς ὁμοίου, ὡς ἐμὲ, πλάσματος. Φεῦ! οὐδέποτε ἤλπιζον ὅτι ἡ τύφισ τοῦ συνειδότος εἶνε τόσο πικρὰ καὶ ὀριμεῖα. Ἄλλ' ἤδη ὁ καιρὸς ἐπέιγεται. Σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς ἀπείρους πρὸς ἐμὲ περιποιήσεις σας. Ἐστὶ βεβαία ὅτι θὰ σας ἐνθυμῶμαι πάντοτε. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀντωνέττην, εἰπέτε εἰς αὐτὴν, παρακαλῶ, ὅτι ἀρκοῦσαν δι' ἐμὲ θεωρῶ ἱκανοποιῆσιν τὰ δάκρυα, ἅτινα μέλλει νὰ χύσῃ.

Ὁλος πρόθυμος

Δουδοβίκος Βωζαίν.

Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ, ὥστε δὲν ἠνύνησε πᾶραυτα τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ὅθεν, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδησιν τῶν πράξεων τῆς, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀντωνέττης.

— Ἀγαπητὴ μοι ἐξαδέλφῃ, εἶπεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, ἄνευ προειμίων, ἔρχομαι νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω φοβεράν εἰδησιν. Ἐχεῖς ἀρκούσας δυνάμεις νὰ τὴν ἀκούσῃς;

Οὔτε ἡ ἀγγελία φοβεροῦ δυστυχήματος, προειωνίζομένου ἐκ τῶν λόγων τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ, οὔτε ἡ ταραχὴ τοῦ προσώπου τῆς ἤρκεσαν ὅπως ἀποσπᾶσθαι τὴν Ἀντωνέττην ἐκ τῆς ναρκώσεως, εἰς ἣν εἶχε παραδοθῇ ἀπὸ πρωίας. Ἡ δυστυχὴς νέα, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ἐφαίνετο ὡχρὰ καὶ πάσχουσα.

— Λοιπὸν, ἐξαδέλφῃ μου, δὲν ἔχεις νὰ μ' ἐρωτήσῃς τι; Πρόκειται περὶ σοῦ, ἡ μάλλον περὶ τινος προσώπου, τὸ ὅποτον μεγάλως σὲ ἐνδιαφέρει. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἀνδρέου Στενφάιλδ.

— Τί τρέχει λοιπὸν;

— Ἰδοὺ, ἀνάγνωσον σὺ ἡ ἰδίαν

Καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Δουδοβίκου.

— Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ! Ἀντωνέττα, ἔσο γενναία, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ.

Ἡ Ἀντωνέττα ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὴν· αἵφνης ὠχρότης θανάτου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της καὶ, ἐγερθεῖσα, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρῃ, ἤρξατο ἐνδυομένη.

— Διατί ἡ ταχύτης αὕτη; Ποῦ θὰ μεταβῇς; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ.

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Στενφάιλδ, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα.

— Ἐλᾶσες τὸ λογικόν σου, Ἀντωνέττα; Μήπως γνωρίζεις ποῦ κατοικεῖ ἡ ἀνζή ἀκόμη;

— Ἐὰ ἐρωτήσω καὶ θὰ μάθω.

— Λοιπὸν ἔχεις σκοπὸν νὰ μεταβῇς εἰς τὸ δωμάτιόν του;

— Δὲν θὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, Λουκίλλη; ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς.

— Εἶσαι τρελλή, ἐξαδέλφῃ μου.

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ προέδιδεν ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν.

— Πῶς; θέλεις αὐριοῦν ὅλος ὁ κόσμος νὰ ὀμιλῇ περὶ ἡμῶν καὶ τὰ ὀνόματά μας νὰ περιέχονται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα;

— Ὅλῳ μου μέλει, Λουκίλλη. Θὰ μεταβῶ μόνη.

— Ἀ! ὄχι, δὲν θὰ μεταβῇς! Ἀφοῦ μετὰ τόσας προσπαθείας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου σου, ἐδυνήθης νὰ διατηρήσῃς τὸ ὄνομά σου ἀκηλίδωτον, θέλεις τώρα ν' ἀμαυρώσῃς καὶ τὸ

— Ἀδιὰφορον· ἔχω καθήκον· οἰαδιῇ ποτε δὲ καὶ ἂν ὦσιν αἱ συνέπειαι τοῦ διαθήματος μου τούτου, πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ.

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ τὸν θεραπεύσῃς μὲ τούτο;

— Ἄν ὄχι ἄλλο, τοῦλάχιστον ἡ παρυσία μου δύναται νὰ καταστήσῃ ὀλιγώτερον πικρὰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς. Θέλεις λοιπὸν νὰποθάνῃ, καταρῶμενος ἐκείνην, ἡ ὁποία τῷ ὠρκίσθη αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀγάπην, διότι δὲν τὴν εἶδε πλησίον τῆς κλίνης του κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς του στιγμὰς;

— Τοῦλάχιστον περίμενε μίαν στιγμὴν. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ ἂν ὁ κύριος Δ'Ωλνέ δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη. Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σε συνοδεύσῃ.

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνέττα δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὸν πολύτιμον αὐτῆς καιρὸν. Ὅθεν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ἐνδυθεῖσα μετὰ σπουδῆς, κατήλθε κρυφίως εἰς τὴν αὐλὴν διὰ τῆς ὀπισθίας κλίμακος, τῆς ἀγούσης εἰς τὸ ἱπποστάσιον. Ἐκείθεν δέ, ἐπιβὰσα τῆς ἀμάξης τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ, ἐξῆλθε διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' οὐδενός.

— Ἦδὴ, ἐσκέφθη ἡ Ἀντωνέττα, πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μανθῦ· βεβαίως δὲν θὰ ἦνε ἐκεῖ, ἀλλὰ θὰ μάθω, διὰ τινος τῶν ὑπηρετῶν του, τὴν οἰκίαν τοῦ ταγματάρχου Στενφάιλδ.

Ἀφίχθεῖσα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἱατροῦ ἔμαθεν ὅτι οὗτος εὕρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ταγματάρχου, ὅπως παράσχῃ αὐτῷ τὴν ἀρωγὴν του, πληγωθέντι ἐπικινδύνως κατὰ τινα μονομαχίαν.

Ὁ ταγματάρχης εἶχεν ὑπ' ἐνοίκιον, μετὰ τινων ἄλλων συναδέλφων του, μικράν τινα, ἀλλὰ κομψὴν οἰκίαν, κειμένην εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως.

Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης ἐσταμάτησεν ἡ ἀμαξία τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ.

Στρατιώτης τις ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς ἀμάξης.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ τὸν κύριον ταγματάρχην, τῷ εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα. Ὁδηγησόν με, παρακαλῶ, εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ στρατιώτης ἐδίστασε, φοβηθεὶς νὰ εἰσγάγῃ αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενούς, ἄνευ προηγουμένης ἀδείας αὐτοῦ.

Ἡ Ἀντωνέττα, δυσκασχετήσασα διὰ τοῦτο, ἔστρεψε περίεξ αὐτῆς τὸ βλέμμα καὶ κατὰ τύχην εἶδε τὸν ὑπολοχαγὸν Δελαβάλ:

— Κύριε Δελαβάλ, τῷ εἶπεν, εἰπέτε, παρακαλῶ, εἰς αὐτὸν νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ταγματάρχου Στενφάιλδ.

— Εὐχαρίστως, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νέος μετὰ προφανοῦς ταραχῆς. Ὁδηγησὼν ἀμέσως τὴν κυρίαν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν στρατιώτην, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου ταγματάρχου. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνην.

Ὁ στρατιώτης ὑπήκουσε καὶ ἡ Ἀντωνέττα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ὅλην τρέμουσα.

ΙΔ'